

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

חקירת סיבת מוות על פי חוק חקירת סיבות מוות, התשי"ח - 1958

1

2

3

4

בענין: חקירת מותה של פלונית

החלטה

5

6

7

8

9

10

11

החלטה זו, ניתנת מתוקף פסק הדין, של בית משפט הגבוה לצדק, (תיק בג"צ 5190/01) מיום 2.12.2001 ולפיו נקבע כי על בית משפט זה ליתן החלטה חדשה, שתסכם את חקירת סיבות המוות של המנוחה.

א. מבוא:

12

13

14

15

בתום חקירת סיבת מותה של המנוחה, החלטתי ביום 14.9.99 כי יש להגיש כתב אישום, בגין גרימת מוות ברשלנות, כנגד הרופאים: ד"ר גדעון שושני (להלן: "שושני") ונגד ד"ר אדמונד קסיס (להלן: "קסיס"), רופאי מחלקת כירורגית ילדים בבית החולים רמב"ם.

16

17

18

19

בהחלטה הנ"ל, פירטתי את המסגרת הראייתית והמשפטית אשר בסיומה הגעתי למסקנה כי יש להורות על הגשת כתב האישום כמצוין לעיל (להלן: "ההחלטה הראשונה") (ראה ההחלטה מיום 14.9.99).

20

21

22

23

ביום 1.7.01, הוגשה עתירה לבג"צ, על ידי היועמ"ש (להלן: "העתירה"), באמצעות פרקליטות המדינה, ליתן צו על תנאי וצו ביניים, שיורה על עיכוב ביצוע ההחלטה להגשת כתב אישום, עד מתן ההכרעה בעתירה לבטל את החלטת בית משפט זה.

24

25

26

במהלך הדיונים בעתירה, הוגשה לבית המשפט זה, בקשה מטעם נציג היועמ"ש, לשקול האם אין מקום לשינוי ההחלטה שניתנה בדבר העמדתם לדין של שושני וקסיס.

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 בעקבות הבקשה הנ"ל, נדרשתי להתייחס, אחת לאחת, לנושאים שבאו לידי ביטוי בבקשה
2 שהופנתה אלי ולאחר דיון ענייני ושקילת מלוא הנושאים הרלבנטיים, החלטתי ביום 30.10.2001
3 לדחות את הבקשה (להלן: "ההחלטה השניה").

4
5 בתום דיון בעתירת היועץ המשפטי לממשלה, ביום 02.12.01, נכתב בפסק הדין כדלקמן:

6
7 "ב"כ היועץ המשפטי, הצהירה על כוונת הפרקליטות, להורות למשטרה
8 להשלים את החקירה, זאת במטרה להגיע לתוצאות המיטביות האפשריות
9 בנסיבות הענין, בעיקר, בכל הנוגע לזיהוי האחראים לגרימת מותה של
10 המנוחה.

11 אשר על כן, ומשהחלטנו לדון בעתירה כאילו הוצא בה צו על תנאי, אנו
12 מחליטים לעשות בה צו מוחלט המוגבל, אך ורק להחלטת השופט החוקר
13 לתת צו אישום. משמעות המעשית היא שצו האישום מתבטל אך חקירת
14 סיבות המוות בפני השופט החוקר נמשכת. הפרקליטות רשאית לפנות
15 למשטרת ישראל לאלתר ולהנחות אותה לחדש את חקירתה ולהשלימה
16 באותם נושאים בהם דרושה, לדעתה, השלמה. גם השופט החוקר רשאי
17 להחליט בדבר הנושאים הטעונים, לדעתו, השלמת חקירה. משתושלם
18 החקירה תביא הפרקליטות את כל החומר החדש בפני השופט החוקר, אם
19 בדרך של בקשה לפי סעיף 34 לחוק ואם בדרך אחרת, ולאחר שיעיין בחומר
20 תינתן זכות טיעון לכל מי שיהיה זכאי לכך על פי החוק, ייתן השופט החלטה
21 חדשה שתסכם את חקירת סיבות המוות".

22
23 בעקבות האמור, הובא התיק בפני, על מנת שאפעל על פי החלטת שופטי בית המשפט הגבוה לצדק,
24 קרי לאפשר את השלמות החקירה על ידי הפרקליטות, באותם נושאים בהם דרושה, לדעתה,
25 השלמה.
26

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

ב. השלמת החקירה:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

1.ב השלמות החקירה, אשר בוצעו על ידי פרקליטות מחוז חיפה, התמקדו בחקירת חלק מעובדי מעון "הוד" תחת אזהרה והפניית שאלות הבהרה לפתולוג ד"ר ח. קוגל.

ביום 10.10.02 הצהיר עו"ד משה כהן, מפרקליטות מחוז חיפה כדלקמן:

"ביקשנו מהמשטרה להשלים חקירה בעניינים שונים, נחקרו לפי בקשתנו קבוצה של עובדי המעון הפננו לד"ר קוגל שאלות וקיבלנו עליהן תשובות ונראה לנו שבכך החקירה מוצתה מבחינתנו".

יודגש כי עו"ד כהן לא מצא לנכון לבצע השלמות חקירה כלשהן, של מי מבין עובדי בית חולים רמב"ם, בכלל, ושושני וקסיס בפרט. על השלמות אלה הוריתי אנוכי.

2.ב ביום 17.10.02 הוריתי למשטרת ישראל להתחיל בביצוע השלמות החקירה, ובמסגרת זו, בוצעו פעולות החקירה הבאות:

א. נגבתה עדות מסודרת מד"ר קוגל, שנועדה להבהיר ולסכם את חוות דעתו בעקבות השאלות והתשובות שניתנו על ידו.

ב. נגבו עדויות נוספות מד"ר גבשטיין, רופאת הילדים בבית החולים רמב"ם, שבדקה את המנוחה בקליטתה בחדר המיון.

ג. בעקבות האמור בסעיפים א' ו - ב' לעיל, נגבתה עדות תחת אזהרה, תחילה מד"ר א. קסיס ולאחר מכן מד"ר ג. שושני.

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

ג. מתן אזהרה והזדמנות להביא ראיות ולהשמיע טיעונים:

ביום 27.1.2003 ניתנה על ידי החלטה, מתוקף סעי' 32 לחוק חקירת סיבות מוות התשי"ח-1952, ליתן לשושני וקסיס הזדמנות להשמיע את טיעוניהם ולהביא את ראיותיהם בפני בכתב.

ביום 27.3.2003 הגישה באת כוחם של שושני וקסיס "סיכום" טיעונים בכתב ובו ביקשה כי בית המשפט יקבע "כי אין כלל ראיות נגדם וכי ברור כי החבלה ארעה בטרם פגשו במנוחה".

ביום 16.4.2003, הגיש ב"כ פרקליטות מחוז חיפה, עו"ד משה כהן, את טיעונו וזאת לאחר שנעתרתי לבקשתו, להתיר לו להביע עמדה בכתב, בענין זה של הוצאת צו אישום כנגד הרופאים, וציין כי "מוצע לבית המשפט שלא להוציא צו אישום".

ד. המנוחה - פלונית:

אני מוצא לנכון, לחזור ולציין מספר מילים, אודות המנוחה, אשר יהיה בהן כדי לסייע בהבנת האמור בהחלטה זו וזאת כפי שצינתי, בהחלטה הראשונה.

המנוחה ילידת 15.1.88, קטינה, ובעת הפנייתה לבית החולים רמב"ם, חוסה במעון "הוד" בחיפה (להלן: "המעון").

מן החומר התיעודי/רפואי, אשר הוצג בפני ביהמ"ש, עולה כי המנוחה נקלטה במעון ביום 4.6.97.

למנוחה פגיעה פסיכומטורית קשה ומטעם זה תנועתה המוטורית היתה מוגבלת כמעט לחלוטין, כמו גם יכולתה לתקשר עם הסביבה, בהיותה נטולת יכולת דיבור.

בנוסף לכך, המנוחה סבלה ממחלה בסיסית "טוברוסקלרוזיס" עם גידולים שפירים בלב, במוח ובכליות.

כתוצאה מהמגבלות הגופניות, כמצוין לעיל, שהתה במעון, בין אם זה בישיבה על כסא גלגלים, המותאם לצורך הובלתה ממקום למקום או במיטתה.

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 בצהרי יום 26.1.99 - החליטה האחות האחראית במעון, על הפניית המנוחה לחדר מיון ילדים
2 בבית חולים רמב"ם, לאחר שנתגלתה נפיחות בבטנה.

3
4 המנוחה מלווה במטפלת המעון, הגב' אלה ברמן, הוסעה במונית לחדר מיון ילדים רמב"ם והגיעה
5 אליו בסמוך לשעה 13.30.

6
7 המנוחה הוכנסה לניתוח בשעה 17.45 ובסיומו, הועברה לטיפול נמרץ ילדים ובסמוך לשעה 23.00
8 נקבע מותה.

9
10 מסקנות הפתולוג, ד"ר קוגל, אשר ביצע את הניתוח שלאחר המוות, הן כדלקמן:

11
12 **"על סמך הניתוח ובהתחשב בנתונים רפואיים מהמרכז רפואי רמב"ם, הריני מחווה דעתי**
13 **שמותה של הנערה נגרם כתוצאה מהלם תת נפחי (שוק היפוללי) בעקבות איבוד נוזלים**
14 **בשל קרע בדופן האחורית והשמאלית של הלדן לאחר חבלה קהה בלדן ובמעיי הישר ובפי**
15 **הטבעת בשילוב עם נזק איסכמי (נמק) של הקיבה והמעיי בשל תסביב הקיבה.**

16
17 **1. לא ניתן לשלול שמחלתה הבסיסית של המנוחה (טוברוסקולרזיס) עם גידולים**
18 **שפירים בלב, במוח ובכליות תרמה לפגיעות לרגישות גבוהה יותר של המנוחה**
19 **לאיבוד נוזלים.**

20 **עם זאת אין קשר בין מחלתה הבסיסית של המנוחה לנזק החבלתי החמור בלדן.**

21
22 **2. הנזק ללדן נגרם מחבלה קהה באמצעות החדרת עצם נוקשה ללדן מבחוץ פנימה**
23 **פחות מ-12 שעות לפני מותה (וכנראה פחות מ-8 שעות ממועד מותה). הערכה זו**
24 **מבוססת על מדדים באנשים עם מערכת חיסונית תקינה."**

25
26 **(-ד"ר קוגל-)**

27

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

ה. דין

בסיפא של פסק דינם של שופטי בית משפט הגבוה לצדק, כמובא בעמ' 2 לעיל, נקבע כי משתושלם החקירה, תביא הפרקליטות את החומר החדש בפני, בדרך של בקשה לפי סעי' 34 לחוק חקירות סיבות מוות התשי"ח-1958, ואם בדרך אחרת, וכי לאחר שתינתן זכות טיעון לכל מי שיהיה זכאי לכך, על פי החוק, תינתן על ידי החלטה שתסכם את חקירת סיבת המוות.

כפי שניתן ללמוד מהצהרתו של עו"ד כהן מפרקליטות מחוז חיפה, פעולות החקירה שבוצעו על ידו היו חקירתן היסודית של עובדות ועובדי המעון (תחת אזהרה) והשאלות שהופנו לד"ר קוגל ובכך מוצתה חקירת הפרקליטות.

אני סבור כי לא היה בתוצאות החקירות הנ"ל, כדי לערער את המערך הראייתי הלכאורי עליו הסתמך בית משפט זה, בטרם הגשת העתירה, המלמד על קיומן של ראיות לכאורה כנגד הרופאים, ד"ר שושני וד"ר קסיס, בחשד לגרימת מותה ברשלנות של המנוחה.

השלמות החקירה שבוצעו על ידי הפרקליט כהן, בקרב עובדות המעון, לא שינו מאומה מהמערך הראייתי הלכאורי, אלא למעשה חיזקו את ההנחה שהמנוחה יצאה את שערי המעון ללא כל חבלה, כך גם ניתן לומר באשר לעדותה של ד"ר גבשטיין ולפיה בגופה של המנוחה בעת קבלתה במיון ילדים של בית החולים רמב"ם, לא היה דבר וחצי דבר מסימני החבלה שנתגלו בגופה, לאחר סקירת הנרתיק, הרקטום והניתוח שבוצע בה על ידי הרופאים שושני וקסיס.

מעיון בסיכומי עו"ד לוי, באת כוחם של קסיס ושושני, עולה כי בעיקרם הדברים המובאים בסיכומים אלה, זהים בכתבם ולשונם לטיעוניה, עת הצטרפה לעתירת נציג היועמ"ש בבג"צ.

עיינתי עיין היטב בטיעוני ב"כ פרקליטות מחוז חיפה ובסיכום טיעוניה של עו"ד גב' לוי ולאחר ששקלתי שוב היטב, את המערך הראייתי הלכאורי, בתיק זה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לחזור ולהורות לפרקליטות להגיש כתב אישום כנגד שני הרופאים הנ"ל.

כפי שציינתי, בעבר, אני סבור, גם עתה, כי קיים יסוד סביר לחשש שמותה של המנוחה, נגרם בעבירה וקביעה זו מבוססת דיה במידה, שמעבר לראיות לכאורה, ואני מפנה לדיון בהחלטה הראשונה (בפרק 8 עמ' 14 שורות 18-38 ועמ' 15 שורה 19).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 אני מוצא לנכון, לשוב ולהדגיש, את שצינתי לא אחת בהחלטותיי הקודמות כי בשבתי כשופט
2 חוקר, ענייני בדבר קיומן של ראיות לכאורה וגם לענין זה אני מפנה לדיון בהחלטה הראשונה,
3 בסוגית הראיות לכאורה, (ר' עמ' 33-34) וכן פירוט התשתית הראייתית הלכאורית, כפי שנפרשה
4 בהחלטה הנ"ל (מעמ' 34 ואילך).

5
6 סבורני, כי יש לבחון את אותן ראיות לכאורה, במשולב עם האמור בחו"ד הפתולוג, ובכלל זה
7 עדויותיהם של עובדי המעון, המתייחסות למצבה הרפואי, הפיזי והגופני, של המנוחה בעת שיצאה
8 את שערי המעון מלווה במטפלת הצמודה (הגב' ברמן) וזאת ללא כל פגיעה או חבלה, כפי שפורטה
9 בחוות דעת הפתולוג.

10
11 התשתית הראייתית, הלכאורית, שוללת אפשרות שהחבלות במנוחה נגרמו במעון בטרם הבאתה
12 לבית החולים.

13
14 כפי שצינתי, בסקירה הנרחבת של העדויות שבאו בפני, אין ולו בדל ראיה כי החבלה התרחשה בין
15 כתלי המעון.

16
17 על כן, יודגש כי עו"ד משה כהן ביקש להשיג תוצאות מיטביות, בחקירת עובדות המעון, שמא
18 החבלות התרחשו בין כתליו, עובר להפנייתה לבית החולים וגבה, כאמור, עדויות תחת אזהרה
19 בחקירה מקיפה ומפורטת מעובדות המעון ואולם ללא תוצאות.

20
21 כאן המקום לציין כי בהחלטה הראשונה, הנחת היסוד שלי, כשופט חוקר, היתה כי עלי לגבות
22 עדות, מכל מי שבא במגע עם המנוחה, החל מהלילה שקדם להפנייתה אל בית החולים ומעת
23 כניסתה לכתלי בית החולים ואילך.

24
25 זימנתי למתן עדות את עובדי המעון הרלוונטים, המטפלות והאחיות, כמו גם הצוות הרפואי של
26 בית החולים, מיון, רנטגן, כירורגית, חדר ניתוח.

27

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 היות ועו"ד לוי"ן "בסיכום", חזרה וערערה על קביעותיו של הפתולוג, ד"ר קוגל, באשר למסגרת
2 הזמן בו נגרמו החבלות בגופה של המנוחה, (מסגרת הזמן שנקבעה על ידו מלמדת כי המנוחה
3 היתה בין כתלי בית החולים בהתרחש החבלות בגופה), אני חוזר על עמדתי ומציין כי קביעותיו
4 אלה של ד"ר קוגל, נתמכות בראיות לכאורה אחרות, השלובות זו בזו, כפי שפירטתי בהחלטה
5 הראשונה.

6
7 עו"ד לוי"ן חוזרת מספר פעמים ומציינת, בלגלוג מה, בהתייחסות לקביעותיו של ד"ר קוגל, ומכנה
8 אותן, בגיחוך, כ"תורה מן השמיים", אני מדגיש כי גם "תורה משמיים" זו אינה אלא אחת מאותן
9 ראיות לכאורה.

10
11 ייאמר כי קביעותיו של ד"ר קוגל, באשר לפרק הזמן כמצוין לעיל, התבססו על בסיס הניתוח
12 שלאחר המוות אשר בוצע על ידו ומיותר לציין כי כפתולוג המועסק במכון לרפואה משפטית, באבו
13 כביר, סביר להניח כי חוות דעת זו נערכה על פי מיטב מומחיותו ושיפוטו המקצועי. (ראה חוות
14 דעת ח1/17 וח2-5 תחת הפרק הנושא את הכותרת "לגבי זמן החבלה בלדן").

15
16 זאת ועוד, אין קביעותיו של ד"ר קוגל, מהוות את הבסיס היחיד, להנחה כי החבלות בגופה של
17 המנוחה נגרמו בפרק זמן שהייתה בבית החולים, לכך התווספו, כפי שגם ציינתי בהחלטותי
18 הקודמות:

19
20 1. עדויותיהן של עובדות המעון באשר למצבה של המנוחה בצאתה את המעון.

21
22 2. עדותה של ד"ר גבשטיין והאחות זוהרה אברג'יל, אשר קלטו את המנוחה בחדר
23 מיון ילדים של בי"ח רמב"ם.

24
25 בפני העידו מי שקלטו את המנוחה בחדר מיון ילדים בבית החולים רמב"ם, ד"ר גבשטיין רופאת
26 חדר המיון והאחות, הגב' אברג'יל (אחות חדר מיון מעל ל-30 שנה).

27
28 עדויותיהן של שתי אלה, כפי שבאה לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון (ד"ר גבשטיין עמודים 19-22
29 והאחות אברג'יל עמודים 17-19, 22) אינן מותירות ספק באשר למצבה של המנוחה בעת התקבלה
30 בחדר מיון הילדים.
31

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 שתי עדות אלה, טענו באופן חד-משמעי ונחרץ בבית המשפט, כי בדקו את המנוחה כשהיא
2 מעורטלת כולל בדיקה רקטאלית, על ידי ד"ר גבשטיין, (ראה גליון קבלה ת8/). מדו"ח הקבלה ניתן
3 ללמוד כי בקבלתה בחדר המיון, לא היה דבר וחצי דבר מסימני החבלה ואותותיה שנתגלו בגופה
4 של המנוחה, לאחר סקירת הנרתיק והרקטום שבוצעו בידי הרופאים ד"ר שושני וד"ר קסיס העוזר
5 לידו.

6
7 זאת ועוד, אדגיש את התדהמה, כפי שבאה לידי ביטוי מפיה של האחות אברג'יל, בעת שהתברר
8 לה, ביום שלמחרת קליטתה של המנוחה בחדר המיון של בית החולים רמב"ם, על דבר מותה ועל
9 הנטען באשר לנסיבות מותה.

10
11 על עדויותיהן של שתי העדות הנ"ל הרחבתי בדיון הענייני בהחלטה הראשונה (בעמ' 39-40) ואין לי
12 אלא להפנות לציטוטים מעדויות השתיים בהחלטה עצמה (ציטוטים אלה היו רק חלק קטן ביותר
13 מהמובא מפיהן, באשר למצבה הגופני במהלך בדיקתן, עת התקבלה בבית החולים).

14
15 אדגיש כי על פי עדותו של ד"ר קוגל, אופי החבלה בפי הטבעת ובנרתיק המנוחה היו כה קשים
16 וחמורים, עד כי הזליגה הדמית היתה צריכה להראות בפרק זמן קצר ביותר ("לא יותר מחצי שעה
17 אבל סביר להניח שזה מהר מאד, אפילו דקות" - ר' עמ' 179). למעשה ד"ר קוגל שולל כל אפשרות,
18 כי המדובר בחבלה שהתרחשה מספר שעות קודם, וממקם את ההתרחשות לחבלה ב"זירת" בית
19 החולים.

20
21 כאן המקום להדגיש שוב ושוב את חומרת הפגיעה במנוחה וזאת כעולה בציטוט מפי הפתולוג, ד"ר
22 קוגל, כמי שביצע את הניתוח שלאחר המוות, ועמד על חומרת הפגיעה בלדן:

23
24 **"הנזק ללדן נגרם מחבלה קהה באמצעות החדרת עצם נוקשה ללדן מבחוץ**
25 **פנימה".**

26
27 וכן:

28 **"ברירית הכניסה ללדן מצד שמאל ובמעבר בין הרירית לשפות הפות נמצא קרע**
29 **בצורת משולש שבסיסו לכיוון אחורה בדופן האחורי ובדופן השמאלי של הלדן**
30 **נמצא קרע פעור וסביבו דימום תת עורי נרחב בצבע סגול...".**
31 (עמ' 3 לחוות הדעת).
32

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

ובהמשך :

1
2
3 **"בדופן האחורי והשמאלי של הלדן נמצא קרע פעור ונרחב של הרס מוחלט**
4 **וחסר של רוב הדופן... בכל דפנות הלדן וברקמת השומן לשפתיים, נמצא דימום**
5 **נרחב, שולי הקרע אינם סגורים, לא ניתן להבחין בקרום הבתולין...".**
6 (עמ' 7 לחוות הדעת).

7
8 **"כדי להבחין בממצאים האלה די במבט, להעיף מבט".**

9 (עמ' 129 לפר')

10
11 ועל כך חוזר הפתולוג מספר פעמים בעדותו בבית המשפט כי **"במבט בלבד"** ניתן היה
12 להבחין בממצאים החיצוניים של החבלות ואף לא נדרש פיסוק מיוחד של רגלי המנוחה
13 (עמ' 129 שורות 16 ו-18 לפר').

14
15 (מאומה מכל אלה, לא הבחינו ד"ר קסיס ושושני, בבואם במגע עם המנוחה בחדר המיון,
16 בטרם ביצע סקירת הנרתיק והרקטום).

17
18 ד"ר קוגל נשאל מפורשות לענין הפישוק:

19
20 **"ש. האם היה צריך לפשק את הרגליים של הנבדקת כדי לראות זאת**

21 **ת. לא. ניתן לראות בתמונה 6 שהרגליים שלה כמעט לא מפושקות"**

22 (עמ' 129 שר' 12-13).

23
24 בתשובה לשאלותיו של עו"ד כהן, חוזר ד"ר קוגל בתשובותיו, מיום 23.3.02, על כך, כי הנזקים לפי
25 הטבעת והנרתיק אצל המנוחה, נגרמו מחבלה קהה באמצעות עצם נוקשה (ייתכן גלילי) לפי
26 הטבעת מבחוץ פנימה, וכי קרוב לוודאי שהנזקים בלדן נגרמו במנגנון דומה, כאשר ההחדרה
27 בוצעה, קרוב לוודאי, מספר פעמים. (ר' סע' 8 א' -ד' לחוות הדעת המשלימה).

28
29 יתרה מזו, כאשר עו"ד כהן חוזר ומקשה, ד"ר קוגל קובע כי: **"בחבלות כגון אלה, הדימום מיידי"**
30 (ס' 16 א' בתשובותיו לעו"ד כהן).

31

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 על עמדתו הנ"ל חוזר ד"ר קוגל פעם נוספת בדוח השלמת חקירה מיום 14.01.03, תוך שהוא מציין:
2 **"לדעתי החבלות כפי שתוארו, היו מחייבות באופן חד משמעי לגרום לדימום מיידי"**.

3
4 אינני מקל ראש, בחוות דעתו של ד"ר רוזנמן, הפתולוג מטעם ההגנה, והפניויה של הגב' לוי,
5 לאמור בחוות דעתו ובמצאיו ואולם, ציינתי לא אחת, כי קביעותיו וממצאיו של ד"ר קוגל, עליהן
6 התבססתי, בקביעותי בדבר קיומן של ראיות לכאורה, ניתנו על בסיס נסיונו כפתולוג במכון
7 לרפואה משפטית ובעיקר **כמי שניתח את גופת המנוחה** וקביעות אלה התבססו על פרמטרים
8 מדעיים, הנהוגים במכון הפתולוגי, כפי שהוסבר על ידו, בחוות דעתו - ח'17/ (ר' האמור בעמ' 2
9 לחו"ד ז').

10
11 מכל מקום, כפי שצינתי בהחלטתי הראשונה, אין מתפקידי כשופט חוקר להעדיף חוות דעת
12 פתולוגית, אחת על פני השניה, או לקבוע ממצאי מהימנות, את אלה יעשה בית המשפט כשידון
13 בכתב האישום, שיוגש כנגד שני הרופאים הנ"ל (ר' ע"פ 224/88 איזראלוב נ' מ"י פ"ד מ"ו (2), 661,
14 671) ענייני הוא בקיומן או אי קיומן של ראיות לכאורה.

15
16 למרות האמור לעיל, מן הראוי להתמקד בנאמר בתשובותיו ובתגובתו של ד"ר קוגל, גם הפעם,
17 מאחר וחוות דעתו היוותה, כפי שצינתי בהחלטתי הראשונה, את הציר המרכזי בבסיס החקירה
18 לסיבת מוות בעניינה של המנוחה.

19
20 באשר לטענה כי הדימום הווגינאלי, החל קודם הטיפול, של הרופאים קסיס ושושני אני מבקש
21 להפנות לאמור בהחלטתי הראשונה, כאשר בחנתי צעד אחר צעד את מסלול מסעה של המנוחה אל
22 מותה מחדר מיון ילדים לאחר בדיקתן של ד"ר גיבשטיין והאחות אברגיל - אותה עת לא נמצאו
23 סימני חבלה כלשהם שנתגלו בגופה, לאחר מכן, לאחר טיפולם של הרופאים ד"ר קסיס ושושני.

24
25 ניתן ללמוד מטיעוניה של עו"ד לוי כי לשיטתה, עדותה של ד"ר גבשטיין על דימום וגינלי אצל
26 המנוחה עוד בטרם הגעתו של ד"ר קסיס לחדר המיון, מעוררת קושי רב ביחוס החבלות, שהן
27 המקור לדימום, דווקא לד"ר קסיס ולד"ר שושני, שהגיע אחריו.

28
29 כך היא מפנה לעדותן של האחיות נטליה רמפל ונורה כעבייה, שהובאה על ידי הרופאים הנ"ל
30 בשלב הבאת ראיות משלימות מטעמים.

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

מן הראוי לציין, לא התעלמתי מהבדלי הגירסאות וציינתי:

**"אני ער להבדלי הגירסאות, 'העמעום' ומה שיכול להתפרש כאי בהירות
במצבה של המנוחה לאחר חזרתה מהרנטגן בשאלת מהות ההפרשה אשר
אובחנה על פי הגירסאות השונות". (עמ' 42 שר' 9-10 להחלטה).**

נשאלת השאלה, האם אותו "נוזל", אשר נצפה לראשונה בטיטול המנוחה, בחזרתה מהרנטגן, היה אותו דימום אליו מכוון הפתולוג, לדבריו שהינו תוצאה מיידית של החבלות המפורטות לעיל.

נקודת ההתחלה, מבחינת זירת ההתרחשויות בבית החולים, הינה בדיקתה הרפואית היסודית, של המנוחה, על ידי רופאת חדר המיון ד"ר גבשטיין והאחות אברג'יל ובכלל זה הבדיקה הרקטלית, אשר נמצאה תקינה לחלוטין, כאשר אין בנמצא על גופה ולו שריטה קטנה אחת.

ענה נפנה לחבלות הקשות בנרתיק ובפי הטבעת, שבחלקן, כפי שעולה מחו"ד הפתולוג, בכלל "חיצוניות" ושניתן להבחין בהן ללא כל מאמץ מיוחד (ראה ח1).

היעלה על הדעת, שאף אחד משני הרופאים הכירורגים, אשר לנסינם הרב מפנה עו"ד לוי, לא מבחין בחבלות חיצוניות, כל-כך קשות (לצורך אבחנה זו לא צריך להיות כירורג בכיר או פחות בכיר), לא רק שאינו מבחין, אלא גם איננו עושה מאמץ מינימלי כדי לעצור את הדימום, או לזהות את מקורו של הדימום? (ר' תשובתו של שושני עמ' 7 שור' 20-27 לעדות במשטרה מיום 25.12.2002).

האם לפנינו "דימום" כהגדרתו, הווה אומר זליגה דמית ממש? אם כן, מדוע השימוש החוזר ונשנה של המילה "נוזל" (כהגדרתם של שושני קסיס) ותיאורם של נוזל זה?

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 אני מוצא לנכון לצטט פעם נוספת, את שתיארתי בעת סקירת הראיות, צעד אחר צעד, את מסעה
2 של המנוחה אל מותה, כפי שצינתי בהחלטות הראשונה והשניה:

3
4 "בתום הבדיקות שבוצעו על ידי ד"ר ורדית גבשטיין ואברג'יל זוהרה הופנתה המנוחה
5 לחדר רנטגן לצורך צילומים, כאשר מלווה אותה למקום המטפלת אלה ברמן יחד עם
6 הסטז'ר יאסר סוויד.

7
8 ניתן לומר כי לענייננו קיימת זהות בגין הגירסאות כפי שבאו לידי ביטוי מפי העדים
9 סוויד, ברמן וכן טכנאי הרנטגן, העדים רימה בכצבן וסורין בגסרוב, באשר לקרות את
10 המנוחה בחדר הרטנגן.

11
12 הגב' ברמן מלווה את המנוחה בכל מהלך ביצוע הצילומים, נוכחת פיזית בחדר הרנטגן
13 ולאחר סיום הצילומים חוזרת יחד עמה ועם ד"ר סוויד לחדר מיון ילדים.

14
15 יצויין כי ד"ר סוויד בעדותו אף ציין כי בחדר הרנטגן עמד מאחורי החלון ביחד עם
16 הרנטגאית (הגב' בכצבן):

17
18 "היינו מאחורי החלון, היינו בראייה ישירה על הילדה" (עמ' 63 לפרוטוקול).

19
20 צילומי הרנטגן מבוצעים למנוחה מבלי לחשוף את פלג גופה התחתון ובכלל זה מבלי
21 להוריד את הטיטול.

22
23 לדברי ד"ר סוויד בהגיעם בחזרה לחדר המיון הוא מבחין כי: "הסדין מלוכלך, כנראה שהיא
24 עשתה יציאה" (בעמ' 63 לפרוטוקול, שורה 21).

25
26 ובהמשך כאשר הוא נשאל:

27
28 "ש. חזרתם לחדר המיון מי קיבלה אתכם.

29 ת. ד"ר גבשטיין ואחות, זה היה בערך בשעה 15.10 דקות. שמנו לב שהיתה יציאה
30 מאחורה על הסדין. זה היה יציאה שילשולית, אז אמרנו לאחות שיש יציאה אזי
31 האחות ניגשה לנקות, בזה הסתיים תפקידי ועזבתי את המקום" (בעמ' 64
32 לפרוטוקול, שורות 8-10).

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1
2 גם בהמשך עדותו עומד העד על דעתו, כי לא היה מדובר ביציאה דמית אלא ביציאה
3 שלשולית.

4
5 בעת החזרתה של המנוחה לחדר המיון בסמוך לשעה 15.00 מתחילה את משמרתה האחות
6 נטליה רמפל המקבלת עדכון מקודמתה בתפקיד הגב' אברג'יל, כי יש ילדה ברטנגן עם בטן
7 קשה ותפוחה וזמן מה לאחר מכן מובאת המנוחה מהרטנגן מלווה במטפלת (ברמן) ובסטז'ר
8 ד"ר סויד:

9
10 בתחילה מציינת העדה כי:

11
12 "היא [המנוחה - י. א.] היתה מכוסה בסדין וראיתי שהיה דם".

13
14 כך היא גם מדווחת ואולם כאשר היא נשאלת:

15
16 "ש. פניתי למלווה בכל זאת כדי לדעת מה קורה".

17 ת. ... אני שאלתי אם זה שלשול והיא אמרה שהיא לא יודעת"
18 (בעמ' 59 לפרוטוקול, שורה 22).

19
20 אחות זו לגירסתה מנקה את פלג התחתון של המנוחה בחיתול רטוב (לאחר שפתחה את
21 הטיטול שעטף את המנוחה) ומשיבה מפורשות כי לא הבחינה בנצפה מהתמונות ח/א1'
22 וכך גם לא הבחינה בשטפי דם באיזור פי הטבעת (בעמ' 62 לפרוטוקול, שורות 22).

23
24 ד"ר איגור נוטנקו, רופא במחלקת ילדים ברמב"ם, היה רופא אשר החליף את ד"ר
25 גבשטיין במשמרת הערב במיון ילדים בשעה 16.00.

26
27 לדברי ד"ר נוטנקו בהגיעו למיון נמסר לו, כי באחד מחדר הבדיקה מצויה ילדה קשה וד"ר
28 קסיס מטפל בה. בסמוך לשעה 16.00 נקרא על ידי ד"ר קסיס "להכניס קטטר לשלפוחית
29 שתן" של המנוחה.

30
31 לדברי ד"ר נוטנקו הבחין, כי המנוחה מדממת, ניקה את המקום והחדיר את הקטטר.
32 בתשובה לשאלה השיב כי:

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1
2 "האיזור היה נקי ולא הבחנתי בשטפי דם חיצוניים" (בעמ' 23 לפרוטוקול, שורה 10).

3
4 כאשר הופנה ד"ר נוטנקו לצילומי שטפי הדם כמופיע בתמונות ח/א1 השיב:

5
6 "אני לא הבחנתי בחבלות שמופיעות בתמונה, ההסבר היחיד שלי הוא שתמונה שניה
7 נעשתה כאשר היא שכובה על הבטן ואני ראיתי אותה כשהיא שכבה על הגב, אני לא
8 הבחנתי בשום חבלה... לא הבחנתי בדימום התת עורי בסביבת פי הטבעת" (בעמ' 24
9 לפרוטוקול, שורות 8-9).

10
11 עד זה נקרא פעם נוספת על ידי ד"ר קסיס לסייע בפעולות החייאה של המנוחה, כאשר
12 בתשובות לשאלות הוא משיב, כי הבחין בדימום וגינלי בעת שהחדיר את הקטטר למנוחה
13 ואולם לא הבחין בסימנים נוספים בהסברו לכך "ואולי בגלל שלא הסתכלתי" (בעמ' 25
14 לפרוטוקול, שורה 17).

15
16 עדות זו מעוררת תהייה משום שמתעוררת השאלה הטבעית, כיצד ניתן להחדיר קטטר מבלי
17 להסתכל?

18
19 לצורך הבהרת נקודה זו שבמחלוקת, באשר למהות "הנוזל" אשר אובחן, לראשונה, בחזרתה
20 מהרנטגן, האם היה זה, כבר אז, "דימום" הנובע מהנזקים (החבלתיים ממכשיר קהה) אשר פורטו
21 בחו"ד הפתולוג ואשר לשיטת ב"כ הרופאים הנ"ל, יש בכך כדי להצביע על דבר קיומם של אותם
22 נזקים כבר אז, או מה שנצפה היה למעשה, כהערכת הפתולוג ד"ר קוגל, "נוזל הנובע מהפגיעה
23 האיסקמית מדופן הקיבה ונראה דמי עכור" (עמ' 4 שור' 26-28 לפר'), אני סבור כי מן הראוי
24 להפנות להשלמות החקירה, אשר בוצעו, לאחר הודעת נציג הפרקליטות כי חקירתו מוצתה
25 ובמהלכה, נגבתה עדות מסודרת מהפתולוג ד"ר קוגל.

26
27 את עדותו של ד"ר קוגל, במשטרה מיום 20.10.02, יש לבחון ולראות, על פי מכלול החומר
28 הראייתי, אשר ניתן על ידו בחקירת סיבת מותה של המנוחה (חוות דעת הנתיחה שלאחר המוות
29 תשובותיו לשאלות הבהרה שהופנו אליו במהלך החקירה, תשובותיו לעו"ד כהן מפרקליטות מחוז
30 חיפה ועדותו בבית המשפט).

31

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

ד"ר קוגל התייחס ל-3 קבצי ממצאים עיקריים המתייחסים למנוחה והם:

- 1
- 2
- 3 (1) המחלה ממנה סבלה מלידתה (טובורוסקלורוזיס).
- 4 (2) נמק בקיבה ושינויים אסכמיים במעייים הקשורים כנראה לתסביב הקיבה.
- 5 (3) קרעים והרס נרחב בדופן האחורית שמאלית של הלדן ופצע קרע בפי הטבעת (ממצאים
- 6 חבלתיים ולא חולניים).
- 7

8 הפתולוג, ד"ר קוגל, הדגיש את סימני הנמק בדופן מערכת העיכול, אשר יש בהם כדי להסביר את
9 התופעה של הפרשת "נוזל דמי" מפי הטבעת, בניגוד למונח "דימום" המתאר נזק ישיר לכלי הדם
10 "ואילו כאן אנו מתכוונים לנוזל הנובע מהפגיעה האיסכמית מדופן הקיבה ונראה דמי עבור" (עמ'
11 4 שורות 26-28 לפר').

12 ניתן הסבר, למאפיינים שונים של הפרשת נוזל זה, בהיותו נתון להשפעת מיצי הקיבה ומכאן שינוי
13 צבעו ולריח ה"לא נעים".

14 לדעת ד"ר קוגל, "הנוזל" אשר נצפה לראשונה, בחדר המיון, בחזרתה מהרנטגן, כמתואר ע"י
15 קסיס (בצבע קפה דמי, ישן, לא טרי ובעל ריח לא נעים), מתאים לבעיה הכירורגית הדחופה של
16 הילדה שבעטיה הובהלה מהמעון לבית החולים, קרי הנזק האיסכמי למערכת העיכול.

17 לד"ר קוגל הוצגו דברי ד"ר גבשטיין, האחות המטפלת המלווה של המנוחה וכן דברי ד"ר סוויד
18 המתייחסים ל"נוזל דמי חום" והוא משיב כדלקמן:

19 "חבלה בלדן לא יכולה לגרום צואה שלשולית, הצואה השלשולית מקורה במערכת
20 העיכול ולא בווגינה, שלשול דמי אופייני לבעיות במערכת העיכול, כולל בעיות
21 איסכמיות וכידוע, למנוחה היתה בעיה איסכמית במערכת העיכול. איני רואה שום
22 דרך בה הנוזל השלשולי המעורב בדם נגרם כתוצאה מהחבלה בלדן. (עמ' 9 ש' 5-10
23 לפר').

24

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

זאת ועוד, הוא נשאל כדלקמן:

"ש. מסקנתך אם כן שד"ר גבשטיין לא יכלה לראות דימום וגינלי?
 ת. אינני יודע מה ראתה ד"ר גבשטיין, אך אני יודע שללא ספק היא ראתה
 סימנים הקשורים למערכת העיכול, ייתכן שהיה גם דימום וגינלי, אך אינני
 מוצא את התיאור המדויק שלו בעדותה". (עמ' 9 ש' 13-15 לפר').

נוסיף על כך ונציין, כי לדברי ד"ר קוגל, עפ"י ממצאי הנתיחה שלאחר המוות, תיאור העצם שגרם
 לחבלה בלדן יכול להתאים לרקטוסקופ (כלי הבדיקה בו השתמשו שושני וקסיס בסקירת
 הרקטום).

כמו כן, לדבריו "שימוש פרוע" ברקטוסקופ, יכול לגרום לנזק המתואר על ידו, כאשר הדימום
 הוגינלי נגרם מחבלה וזו הביאה להחמרת מצבה בצירוף המחלה היסודית וגרמה למותה.

היות, ובדו"ח שהוכן למחרת הניתוח ע"י ד"ר שושני (ח13/) צויין כי ערך בדיקה רקטלית לילדה
 בעומק של 15 ס"מ ולא צפה בסימני ניקוב של הרקטום או המטומות כלשהן, וזאת בנוסף
 לבדיקתה של ד"ר גבשטיין, אשר ביצעה בדיקה רקטלית למנוחה ומצאה שהאמפולה מלאה בצורה
 תקינה, נדרש ד"ר קוגל לשאלה כיצד עובדות אלה מתיישבות עם הטענה שהיה נזק לרקטום עובר
 להגעתה לביה"ח והדימום "יצא" רק מאוחר יותר, השיב:

"בבדיקתי היו נזקים למעי הישר (הרקטום) הנזקים היו צריכים להתבטא
 בדימום ולא סביר שנזקים כאלה לא יראו בבדיקה רקטלית כפי שערכה דר'
 גבשטיין וכפי שבדק דר' שושני וציין בדוח ח13-. נראה שהתייחסותו של דר'
 קסיס בבדיקתו, היא לנוזל דמי צואתי, נמקי כתוצאה מנזק איסכמי למעי
 העיכול. אני סבור שבהנחה שדר' קסיס בדק היטב את המנוחה הוא היה צריך
 לשים לב לנזקים חבלתיים אילו היו קיימים באותו זמן. היות שלא ציין זאת
 כנראה בעת בדיקתו, לא היו נזקים חבלתיים" (עמ' 11 שר' 6-15 לעדות מיום
 20.10.02).

ד"ר קוגל לוקח אותנו, בתשובתו, אף מעבר לבדיקתו של ד"ר שושני (כמצוין בח13/) למשך הזמן
 שבין בדיקתה של ד"ר גבשטיין, לבדיקתו של ד"ר שושני.

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 באם לסכם את עמדתו ואת חוות דעתו של ד"ר קוגל, מן הראוי להפנות ולהדגיש את השאלה
2 והתשובה שניתנו על ידו וזאת כדלקמן:

3
4 "ש. האם יתכן שהפתולוגיה שנמצאה בנתיחת הגופה הינה על רקע הבדיקה
5 שנעשתה בחדר הניתוח, דהיינו רקטוסקופיה ווגינוסקופיה?

6
7 ת. אם הבדיקה הרקטוסקופית בוצעה באגרסיביות ולא באמות המידה
8 התקינות והמקובלות, אז היא היתה יכולה לגרום לנזקים שתוארו.
9 החבלה שתוארה על ידי בחו"ד יכולה להתאים לתנועות הלוך ושוב של
10 החדרת והוצאת עצם גלילי נוקשה ואם זו התנועה שמשתמשים בבדיקה
11 רקטוסקופית אז התשובה חיובית".

12
13 העדה ד"ר גבשטיין, אשר כזכור היתה רופאת חדר המיון, קלטה את המנוחה וביצעה את בדיקת
14 הקבלה, עמדה על דעתה כי המנוחה בהתקבלה לחדר המיון לא היה עליה כל ממצא חבלתי וכי
15 בדיקתה היתה טובה וראויה (עמ' 1 שור' 17 עמ' 3 שור' 4-5, עמ' 3 שור' 12-13) וכי אילו היתה
16 חבלה, היתה מבחינה בה (עמ' 4 שור' 23-24).

17
18 ד"ר גבשטיין נכחה בחדר המיון, גם בעת חזרת המנוחה מהרנטגן והבחינה במה שכינתה "נראה
19 כמו שלשול דמי". בעדותה השיבה:

20
21 **"היציאה בחיתול היתה רכה שלשולית, מעורבת בדם שנראה שמקורו במערכת**
22 **העיכול, כלומר לא דם שנשפך על היציאה לאחר שיצא מהגוף או כבר שנמצא**
23 **בחיתול.**

24 **לא זכור לי שהיה דם טרי ביציאה, יתכן שהיה מעט, אך לא המרכיב העיקרי**
25 **ביציאה".** (עמ' 4 ש' 2 - 6 לפר').

26
27 כאשר ד"ר גבשטיין נדרשת לתמיהה שבגירסתה, כי במקביל לאבחנתה של אותו "דם מעוכל"
28 המכונה על ידה "מילנה" ושמקורו, סביר להניח, מן הבעיה האיסקמית, היא גם מבחינה (בחזרת
29 המנוחה מן הרנטגן) גם "בדימום וגינלי" היא משיבה כי **"אם היתה חבלה הייתי מבחינה בכך"**
30 (עמ' 4 שור' 23-24 לעדות יום 11.11.2002).

31

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 למעשה, ד"ר גבשטיין מעידה במפורש, כי אינה מבחינה בסימני חבלה כלשהם, שיתנו הסבר
2 לאמירתה זו.

3
4 ברצוני לשוב ולציין לענין תזמון הנקב במעי (הבעיה הבטנית עימה הגיעה המנוחה לבית החולים)
5 לבין הנזקים המוגדרים כחבלה קהה בלדן, במעי הישר ובפי הטבעת (נזקים חבלתיים). באם נפנה
6 לשיטתו של ד"ר קוגל, שניתן להבינה מחוות דעתו ומעדותו, הרי בהתקבלה בחדר מיון ילדים
7 המנוחה, אמנם, סבלה מחסימת מעיים ואולם עדיין לא מנקב במעי (חוו"ד ח17/) וכן לא מהחבלות
8 שנגרמו לאחר מכן.

9
10 לחיזוק טענתו זו, מציין ד"ר קוגל בעדותו, כי הבדיקה הרקטלית, אשר בוצעה על ידי ד"ר גבשטיין,
11 היתה, ללא ספק, מביאה לגילוי כל נזק חבלתי, כפי שנתגלה במנוחה בנתיחה שלאחר המוות.
12 משום שלא נתגלה נזק שכזה, אזי בשלב קבלתה של המנוחה לחדר המיון, טרם התרחשה החבלה
13 הנוראה בגופה (ראה עדותו של ד"ר קוגל בעמ' 122 שר' 26-28).

14
15 כאמור לעיל, סימני החבלה, כפי שצולמו ותועדו לעיל, ברורים לעיני כל וכשהוצגו בפניה, היא
16 העידה שלא הבחינה בסימנים אלה, בשום שלב שבו היא היתה מעורבת, משמע, החבלות הללו
17 התרחשו לאחר מכן.

18
19 זאת ועוד, ד"ר גבשטיין עומתה עם הנאמר, בדברי עדים אחרים (אלה ברמן וד"ר סוויד), בדבר
20 תיאור הנוזל שיצא מגופה של המנוחה והשיבה כי הדבר מתאים ל"דם מעוכל/מילנה" האמור
21 לצאת מהגוף דרך הרקטום כתוצאה, כאמור, מהנזק האיסקמי למערכת העיכול, כהגדרת ד"ר
22 קוגל (עמ' 5 ש' 12-16 לעדות מיום 11.11.02).

23
24 מד"ר קסיס נגבו 2 הודעות תחת אזהרה. האחת מיום 10.12.2002, עדות זו נועדה לעמת ולאמת
25 את גירסאותיו, כפי שבאו לידי ביטוי בחקירתו הראשונה במשטרה ובעדויותיו בפני בית משפט זה.

26
27 ד"ר קסיס שב ומפרט את גירסתו באשר לאופן ודרך טיפולו במנוחה, עם חזרתה מהרנטגן, כאשר
28 לדבריו בזמן מישוש הבטן הקשה שלה, יצא דימום לא טרי מאזור הגניטליה, כאשר טיטולה של
29 המנוחה היה מלא "**באותו נוזל באותו צבע וריח**" (עמ' 4 ש' 4 לעדות מיום 10/12).

30

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 בהמשך מציין קסיס כי הבחין כי **"יצא נוזל מהנרתיק"**. המאפיין את תשובותיו לאורכן ולרוחבן
2 של העדויות שנגבו מרופא זה, התנסחותו במילה "נוזל", בהתייחסו למה שנצפה על ידו, כיוצא מן
3 המנוחה. ד"ר קסיס חוזר ומשתמש במונח "נוזל" ולא ב"דם" - סביר להניח כי בשלב זה, המדובר
4 בנוזל המיוחס לנזק האיסקמי במערכת העיכול.

5
6 מכל מקום, ניתן ללמוד מתשובותיו כי אינו מבחין בסימני החבלה, כמפורט בחוות דעת הפתולוג
7 ואף לא בהמטומות הקשות, אשר צילומיהן נלוות לחוות דעת זו (למעט **"המטומה קטנה על יד פי
8 הטבעת ולא היו סימני חבלה אחרים"** - עמ' 8 שור' 25 לעדות מיום 10/12/02).

9
10 ד"ר קסיס מסכים עם קביעת הפתולוג כי הנזקים החבלתיים הם חמורים, אשר יש בהם, כדי
11 להביא לזליגה דמית, הן לתוך חלל הגוף והן מחוצה לו (עמ' 18 שור' 25-26). לעומת זאת בעדות
12 מיום 5.1.2003 סותר ד"ר קסיס את דבריו במהלך עדותו בבית המשפט כי קרע פעור כעולה
13 מחו"ד הפתולוג, מחייב דימום חיצוני מיידי (עמ' 35 שור' 15-16 לפר') וטוען כי לאחר מתן
14 תשובתו הנ"ל, פנה לספרות ומצא כי **"דמם מהלדן כתוצאה מחבלה לא מתבטא ישירות"**.

15
16 מן הראוי לציין, את תשובתו של קסיס, הסותרת גירסה אחרת אשר מסר באשר לדימום ספונטני
17 מן הוגינה ושלילת דימום מפי הטבעת (עמ' 31 שור' 20 לפר' הדיון בבית המשפט), כאשר עתה הוא
18 מדבר כי אין המדובר ב"דם שיוצא מעורק בצבע אדום ומשפריץ וצריך להפסיק אותו" (עמ' 7 שור'
19 17-16 לעדות מיום 10.12.2002). לענין זה מן הראוי להפנות לתשובותיו הסובבות סביב גירסאותיו
20 השונות בהזדמנויות שונות: בעדות מיום 5.1.2003 - עמ' 5 שור' 22-28, עמ' 6 שור' 15-19 ועמ' 15
21 שור' 28, עמ' 7 שור' 1-13.

22
23 בתשובה לשאלה מדוע הינו משתמש במילה "נוזל" הוא משיב: **"זה בוודאות היה נוזל בצבע קפה
24 ולא מילנה בצבע זפת"** (עמ' 7 שור' 26 לעדותו).

25
26 לדברי קסיס **"הרקטום בסקירתו של ד"ר שושני בחדר הניתוח היה שלם"** תוך שהוא טורח לציין
27 כי לא נבדק לפני כן (עמ' 11 שור' 29 לעדות מיום 10/12/02). אין בפיו תשובה לסתירה שבין קביעה
28 זו לממצאי דו"ח הניתוח שלאחר המוות, אלא הוא פוטר זאת בתשובתו **"ככה אמר ד"ר שושני
29 שהסתכל ברקטום בחדר הניתוח"**.

30
31 בתשובה לשאלה ניתן ללמוד כי האבחנה בהמטומות, כעולה מהתמונות שבדו"ח הפתולוגי, היתה
32 לראשונה בחדר הניתוח (עמ' 14 שור' 20-22 ועמ' 15 שור' 20-21).

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1

2

ד"ר קסיס מופנה לתיאור כלי היכול לגרום לה נזק, כמתואר על ידי הפתולוג כ"ארוך ובעל שטח

3

פנים גלילי מעין מוט" ומשיב שהדבר יכול להתאים ל"רקטוסקופ". ובתשובה לשאלה ישירה:

4

5

"ש. האם אתה מסכים שחבלה כזו מתאימה לשימוש בלתי מבוקר במכשיר כזה?

6

ואם הכנסה של מכשיר כזה בפראות במקום לרקטום, ללדן יכולה לגרום

7

לנזק כמתואר בחוו"ד הפתולוג?

8

ת. כן. יכול להיות".

9

10

מן הראוי להפנות לעדות המקיפה אשר נגבתה מד"ר קוגל ביום 20.10.02 שעה 13:45. בעדות זו,

11

מפרט ד"ר קוגל אחת לאחת את ממצאיו והערכותיו המקצועיות בהתבסס על ממצאים אלה.

12

13

במיוחד ברצוני להדגיש את תשובתו של ד"ר קוגל וזאת כדלקמן:

14

15

"אם הבדיקה הרקטוסקופית בוצעה באגרסיביות

16

ולא באמות המידה התקינות והמקובלות, אז היא היתה יכולה

17

לגרום לנזקים שתוארו. חבלה שתוארה על ידי בחוות הדעת יכולה

18

להתאים לתנועות הלוך ושוב של החדרת והוצאת עצם גלילית נוקשה

19

ואם זו התנועה שמשמשים בבדיקה הרקטוסקופית

20

אז התשובה חיובית".

21

(עמ' 11 שור' 24-28 לעדות מיום 20/10/02).

22

23

אם לא די בכך, מן הראוי להפנות לתשובתו בכתב, בתשובות לשאלות הפרקליט כהן בסעיף 8א' -

24

ה' וזאת כדלקמן:

25

26

"א. הנזקים לפי הטבעת נגרמו מחבלה קהה באמצעות החדרת עצם נוקשה (יתכן גלילי)

27

לפי הטבעת מבחוץ פנימה.

28

ב. קרוב לוודאי הנזקים ללדן נגרמו במנגנון דומה.

29

ג. ראה תשובתי לסעיף ב'.

30

ד. ההחדרה בוצעה קרוב לוודאי מספר פעמים.

31

ה. כן".

32

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 בעדות השניה מיום 5.1.2003 ניתן ללמוד מתשובותיו של ד"ר קסיס כי למרות גירסתו כי הבחין
2 ביציאת "נוזל" מן הנרתיק, לא עשה כל מאמץ לבדוק מה מקורו (עמ' 3 שור' 7-9) או לבדוק ממה
3 נגרם נזק שכזה, תוך שלילה חד משמעית של יציאת מה שהוא מגדיר כ"נוזל חום, לא דם טרי"
4 מפני הטבעת ולאחר שהוא מופנה לקביעת הפתולוג, כי החבלה בפי הטבעת היא חבלה חיצונית,
5 משיב סתמית ומתאר "אני לא פתולוג ואני לא יודע מה הוא מתאר..." (עמ' 4 לעדות שור' 3).

6
7 העד, באופן עקבי, בעדות זו מתחמק מליתן תשובות לשאלות המעמטות אותו עם קביעות ברורות
8 של הפתולוג באשר לסוגי החבלות, מהותן ואיפיונן (ר' עמ' 4 שור' 1-20 לעדות מיום 5.1.2003).

9
10 ד"ר שושני מוסר בעדותו באזהרה במשטרה ביום 25.12.2002 את גירסתו ולפיה הציג בפניו ד"ר
11 קסיס את המנוחה במיון ילדים ופעולותיו, באותה עת, הסתכמו "בהסתכלות באופן כללי, בדיקת
12 בטן והסתכלות לאזור הגניטלי, אברי המין וזהו", כאשר לדבריו לא הבחין בהמטומה כלשהי ואף
13 אחד לא הסב את תשומת ליבו להמטומה כלשהי. כמו גם לא דובר כלל על חבלות חיצוניות וכלל
14 לא שאל את ד"ר קסיס אילו בדיקות ביצע במיון.

15
16 למרבה התמיהה, העד משיב כי לא עשה כל מאמץ לברר מהו מקור "הנוזל" (עמ' 4 שור' 18), ברור
17 מאליו כי לא הבחין בכל חבלה חיצונית ואף אחד לא הסב את תשומת לבו ובכלל זה לא עמיתו,
18 קסיס, ל"המטומה קטנה", זו או אחרת, שכביכול, היתה בסמוך לפי הטבעת.

19
20 עדותו של שושני, במועד הנ"ל, מלאה סתירות, הכחשות וביטויים, שהינם ביטוי מובהק לרשלנות
21 רפואית:

22
23 ד"ר שושני, לא עיין בגליון הקבלה במיון ולדבריו הסתפק בדיווח בעל פה של ד"ר קסיס, בעקבות
24 זאת הוא ביצע "הסתכלות על הילדה באופן כללי, בדיקת הבטן והסתכלות לאזור הגניטלי, אברי
25 המין". בהסתכלות באזור הגניטליה לדבריו "ראיתי נוזל שחור כהה באזור הגניטליה והטיטול
26 שהיא שכבה עליו, אותו נוזל".

27
28 לדברי ד"ר שושני, הוא ערך בחדר המיון, בדיקה פיסיקלית הכוללת "הסתכלות על החולה,
29 מישוש, ניקוש, האזנה בתחנות שונות, בדיקת הדופק שלה, צבע עור, הסתכלות מראיה ונגיעה"
30 (עמ' 9 שור' 7).

31

בתי המשפט

000018/99 חסמ

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 הוא גם מאשר כי: **"אם יש פגיעה (חיצונית) ניתן להבחין בה בבדיקה הפיזיקלית"** (עמ' 9 שור'
2 12).

3
4 לדבריו כשד"ר קסיס הציג בפניו את החולה "אין סיפור של חבלה" (עמ' 9 שור' 17) .

5
6 בתשובה לשאלה האם ניסה לברר כיצד ילדה שמגיעה למיון ילדים, ללא כל פגיעה חיצונית, על פי
7 בדיקה בקבלה של רופאה ובכלל זה בדיקה רקטלית, מדממת לפתע, משיב ד"ר שושני כי פנה
8 למטפלת ושאל אותה, אולם המטפלת בעדותה בבית המשפט מציינת כי לא היו דברים מעולם וכי
9 ד"ר שושני כלל לא שוחח איתה.

10
11 ד"ר שושני, מאשר, כאמור כי אכן השתמש ברקטוסקופ (צינור חלול באורך של 20 סמ' המשמש
12 לבדיקת הרקטום) וטוען שלא הבחין בבדיקתו בשום חור בדופן הרקטום וכשהוא נדרש לממצאי
13 דו"ח הנתיחה שלאחר המוות, הוא משיב: **"אין לי מה להגיד על ממצאי דו"ח הנתיחה שלאחר**
14 **המוות"**, אשר כפי שצוין ממצאיו מדברים בעד עצמם.

15
16 מענין שד"ר שושני לא הבחין בממצאי הפתולוג, בדבר חבלות חיצוניות בפי הטבעת, למרות שהוא
17 מאשר בעמ' 17 שור' 21 לעדותו הנ"ל כי: **"זה ממצא חיצוני שרואים אותו"**.

18
19 נוסף לכך, הוא גם לא הבחין בממצא ש"בדופן האחורי והשמאלי של הלדן נמצא קרע פעור ונרחב
20 עם הרס מורחב וחסר של רוב הדופן". האם סביר שרופא בכיר כד"ר שושני לא יבחין בסימנים
21 כל-כך ברורים מסוג זה, ויהיה מי שיאמר כי עיסוקו בסקירת הנרתיק ותפירתו ודבריו בענין זה,
22 נועדו לטשטש את הנזק שגרם ברשלנותו.

23
24 תמוה הדבר כי בעת הניתוח: המתמחה בכירורגיה, ד"ר אבו חאתום, ערך את ניתוח הבטן שהיה
25 קריטי לחייה של המנוחה, בשעה שד"ר שושני וד"ר קסיס עסקו בתפירת הלדן. תמוהה גם העובדה
26 שד"ר אבו חאתום לא יודע דבר וחצי דבר, באשר לדימום הוגינלי!

27
28 תמוה שגליון הניתוח (ח4/) לוקה בחסר בפרטים רבים (עמ' 14 שור' 27 ואילך).

29
30 תמוה גם שבגליון הניתוח לא מופיעים ממצאי סקירת הרקטום והוגינה.

31

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 ד"ר שושני מעביר אחריות לד"ר אבו חאתום, שכאמור היה מתמחה בלבד, בתקופה הרלוונטית,
2 וטוען שהורה לו לבצע את הרישום בגליון הניתוח, ומשראה שד"ר חאתום לא עשה זאת, אזי הוא
3 עצמו הוסיף פרטים אלה מאוחר יותר! (למחרת היום, בדו"ח נפרד ח13/).

4
5 סוגיה תמוהה נוספת, מתייחסת לערכת האונס שנלקחה מהמנוחה ביום 26.1.99, בשעה 20.30,
6 בשעה שפתיחת הבטן בחדר הניתוח נעשתה בשעה 17.40. לעיכוב בלקיחת דיגום ערכת האונס, אין
7 לד"ר שושני הסבר, ואחרי נסיון לספקולציה, אשר דבר אמינותה יצטרך להבחן בהמשך הוא
8 מצדין:

9

10 **"...אני לא יכול לספק שום תשובה אינטלגנטית לזה".**

11 (עמ' 11 שור' 7-8 לעדות מיום 25.12.2002).

12

13 ד"ר שושני טוען שהוא עצמו עשה את הבדיקות הקשורות לערכת האונס "באמצעות המטושים,
14 לפני הניתוח והסקירות" (עמ' 24 שור' 13-14 לעדותו).

15

16 אך כשמעמתיים אותו עם העובדה שהוא לא מילא את דו"ח ערכת האינוס, ושערכת הדיגום רשומה
17 על ידי ד"ר אביהו גזית, (מסמך ס10/), שעל פי הרשום בה הוא זה שביצע את הבדיקה ב26.1.99
18 בשעה 20.30, מספר שעות לאחר הניתוח, הוא משיב תשובה מוזרה ותמוהה:

19

20 **"נראה לי מוזר, אני זה שביצעתי את הבדיקה, לא זכור לי שמילאתי טופס. אני מניח**

21 **שהערכה עלתה יחד עם החולה בטיפול נמרץ וד"ר גזית התבקש לחתום על הטופס מכיוון**

22

שלא מולא".

23

(עמ' 24 שור' 20-23 לעדות מיום 25.12.2002).

24

25 מתשובה זו לא ברור, מהיכן לד"ר גזית הידע למלא את פרטי הבדיקה שנערכה, כביכול, על ידי ד"ר
26 שושני וד"ר שושני לא מילא את הטופס, אך ד"ר גזית התבקש לחתום....

27

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

נפנה לתמיהה נוספת העולה מעדותו של ד"ר שושני:

בחקירתו, במשטרה, נטען כלפיו שהעובדה שהקרע הזה לא אובחן על ידי ד"ר גבשטיין, בבדיקתה הרקטלית, ולאחר מכן על ידי ד"ר קסיס, במיון, ואף על ידו, מצביע על כך שבאותו שלב כלל לא היה קרע על גופה של המנוחה ונדרש לשאלה:

"ש. מה יש לך לומר על כך?"

"ת. אין לי מה להגיד".

(עמ' 19 שור' 28 לעדות הנ"ל).

לא נשוב ונפרט את מכלול הנושאים שבאו לידי ביטוי בחקירה זו, מפאת קוצר היריעה, והרי הדברים מפורטים בעדות זו ואין לי אלא להפנות לשאלות ולתשובות הכתובות בה ואשר יש בהן כדי להצביע על המאמץ הרב של שושני למזער את חלקו ולהרחיק עצמו, תוך שהוא משתמש בביטויים "הסתכלות באופן כללי", "בדיקת הבטן והסתכלות לאזור הגניטליה, אברי המין וזהו". אבל גם הוא מאשר, כי ראה "נוזל שחור כהה ובטיטול שהיא שכבה עליו אותו נוזל".

לגירסתו של שושני היה משוכנע כי מדובר בחבלה חודרנית של הנרתיק, תוך פציעה של הרקטום (עמ' 2 שור' 42 לעדותו מיום 25.12.2002) - האמנם?

מן הראוי להפנות לעובדה כי בחקירתו במשטרה, במועד הנ"ל, הוא מופנה לתשובתו בבית המשפט כי קסיס לא הסב את תשומת לבו לחבלות, מלבד הבטן הנפוחה (הבעיה הרפואית שבעטיה הגיעה המנוחה לבית החולים ולתשובתו: "חבלות? לא דובר כלל על חבלות חיצוניות" (שור' 13 עמ' 36 עדות מיום 25.10.02 עמ' 4, שור' 1-5).

כאן המקום לחזור, לציין, להפנות ולהדגיש את חומרת החבלות החיצוניות, כעולה מדו"ח הניתוח שלאחר המוות ולתהות, כיצד קסיס, אשר על פי הגדרתו של ד"ר שושני ביצע בדיקה פיזקלית, ב"אופן מפורט" לא רואה את אותן חבלות חיצוניות, אלא אם כן, כפי שהראיות לכאורה מלמדות, הן לא היו קיימות באותה עת.

ד"ר שושני בחקירתו במשטרה נדרש לממצאי דו"ח הניתוח שלאחר המוות, כי החבלה בפי הטבעת היא חבלה חיצונית ומשיב: "כן. זה ממצא חיצוני שרואים אותו" (עמ' 17 שור' 21-23).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 כיצד אם כן, לא הבחינו שושני וקסיס, באותן חבלות חיצוניות המתוארות על ידי הפתולוג
2 כדלקמן:

3
4 **"סביב פי הטבעת נמצא דימום תת עורי, בצבע סגול, ברוחב 0.5 סמ', סביב פי הטבעת**
5 **ברירית ובעור נמצאים פצעי קרע רדיאליים, שהגדול בהם, בצד הימני (מתאים לשעה 4-5**
6 **בלוח השעון) באורך 4 סמ', קרעים נוספים נמצאים בשעות 8, 11, 12, 2, רירית פי הטבעת**
7 **עם דימום ניכר, נפוחה ומאד בצקתית".**
8 (1ח/ עמ' 4 למעלה).

9
10 זאת ועוד, שושני עצמו מאשר בתשובה לשאלה כי בבדיקה "פיזיקלית" כאשר המנוחה שוכבת
11 ערומה, כביום היוולדה, ניתן להבחין בכל פגיעה חיצונית בה (עמ' 9 שור' 9-12 לעדות)

12
13 אם נכונה גירסתו של שושני, בדבר "פגיעה חודרנית", כבר בשלב זה? הכיצד איננו מנסה לברר אצל
14 קסיס (או גבשטיין) על דבר האמור בגליון הקבלה כי המנוחה הגיעה למיון ילדים, בלא כל פגיעה
15 חיצונית ומדממת עתה?

16
17 הכיצד איננו נוקט פעולות כלשהן להפסיק את הדימום ואף לא לאתר את מקור הדימום או את
18 סימני הדימום?

19
20 ואולי תשובתו של שושני, לשאלת חוקרת המשטרה, מדברת בעד עצמה וזאת כדלקמן:

21
22 **"אני אומרת לך שהעובדה שהקרע הזה לא אובחן על ידי ד"ר גבשטיין בבדיקתה**
23 **הרקטלית ולאחר מכן על ידי ד"ר קסיס במיון ועל ידך, מצביעה על כך שבאותו שלב כלל**
24 **לא היה הקרע הזה על גופה של המנוחה, מה יש לך לומר על כך?**
25 **ת. אין לי מה להגיד".**

26 (עמ' 19 שורה 28, עמ' 20 שור' 1-4 לעדות מיום 25.12.2002).

27
28 האם אין זאת, אלא, מאחר שבאותו שלב לא היתה כל פגיעה חודרנית ואילו היתה פגיעה שכזו,
29 הרי שני הרופאים הנ"ל, אשר על פי הגדרתם ובית משפט אינו חולק על כך, הינם "רופאים בכירים,
30 מיומנים ועתירי נסיון" (עמ' 22 סעי' 52 לסיכום), לא הבחינו בנזקיה, הנגלים לעיני כל, ולצורך כך
31 אין לנו אלא להפנות לתמונות המזוועות, המשמשות כמוצגים בתיק זה.

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 ב"כ הרופאים, מקשה ושואלת מדוע שושני וקסיס כמקשה אחת. אין לי אלא להפנות לתשובותיו
2 של שושני, בין היתר, כי ביצע את סקירת הנרתיק של המנוחה יחד עם קסיס ועל כך הוא חוזר
3 מספר פעמים ומתייחס בלשון רבים לביצוע פעולה זו - ר' עמ' 11 שור' 12 לעדות מיום 25.12.2002.

4
5 אם לא די בכך, ברצוני להוסיף כי ד"ר שושני עצמו, בתשובותיו במהלך חקירתו, מדבר בלשון
6 רבים בצינו "ביצענו את הבדיקה הנ"ל" (סקירת הרקטום והגינה י.א.) בחדר הניתוח" (עמ' 2
7 שור' 32-34 לעדות מיום 25/12/02).

8
9 על כן סברתי כי יש לראותם כמבצעים בצוותא. (ראה דיון נוסף 1294/96, 1365/96, משולם ואח' ני
10 מדינת ישראל פד"י נ"ב (5) עמ' 1, עמודים 19-37).

11
12 נראה לי כי מן הראוי, לציון, פעם נוספת, את שצינתי בהחלטותיי הקודמות ולהפנות לסיכום
13 תמצית הראיות לכאורה וזאת כדלקמן:

14
15 **"(א) חוות דעת הפתולוג ד"ר קוגל בהיבטים הבאים:**

- 16
17 (1) מסגרת הזמן לביצוע החבלה.
18 (2) מהות החבלה ותוצאותיה המיידיות.
19 (3) מאפייני החבלה והתאמתם לכלי בו נבדקה המנוחה.
20 (4) עדותו של ד"ר קוגל באשר לתגובה הגופנית והסממנים החיצוניים
21 המתחייבים מפגיעה שכזו.

22
23 (ב) עדויות עובדי המעון בכל הקשור למצבה הגופני של המנוחה עובר
24 להגעתה לבית החולים.

25
26 (ג) עדויות ד"ר בריק, גבשטיין והאחות אברג'יל באשר למצבה הגופני בעת
27 קליטתה.

28
29 (ד) בדיקתה של המנוחה עם קבלתה בחדר מיון ילדים על ידי ד"ר גבשטיין
30 והאחות אברג'יל.
31

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

- 1 ביצוע הבדיקה הרקטלית על ידי ד"ר גבשטיין ומימצאי בדיקה (1)
 2 זו לפיהם הבדיקה הינה תקינה (על פי חוות דעת המומחים
 3 ובכלל זה המומחים שהעידו מטעם ד"ר שושני וד"ר קסיס,
 4 בדיקה רקטלית אמורה לגלות מיידיית חבלה כפי שנתגלתה
 5 במנוחה בניתוח גופתה לאחר המוות)
 6
 7 מכלול הבדיקות שבוצעו במנוחה עם קבלתה בחדר המיון על (2)
 8 ידי ד"ר גבשטיין והאחות אברג'יל, כעולה מעדויותיהן תוך
 9 חשיפת גופה ואיברי מינה של המנוחה בפניהן.
 10
 11 הניתוח הראייתי הלכאורה כעולה מהעדויות השונות כמצוין בסעיפים (ה)
 12 ג', ד (1), ד (2) לעיל.
 13
 14 מהות הטיפול של ד"ר שושני וד"ר קסיס במנוחה. (ו)
 15
 16 לכאורה, גירסאות סותרות, תמיהות ופריכות בעדויות ד"ר קסיס וד"ר (ז)
 17 שושני למול עדויות אחרות (בין עדויות השניים עצמם, בין עדותם לעדותם
 18 של ד"ר בר-יוסף, אלה ברמן ועוד).
 19
 20 ניתוחן של הראיות הלכאוריות ומכלול הסובב אותן כפי שפורט בהרחבה (ח)
 21 לעיל והפרשנות המשפטית המפלילה היכולה להינתן והיה ויינתן בהם אמון
 22 ו/או תועדף גירסה מסוימת על פני רעותה בכל הקשור לאמירת אמת ו/או
 23 לחילופין בהתרשלות באמירת האמת".
 24
 25 אני סבור, כי יש להגיש כתב אישום כנגד הרופאים, כאשר התשתית העובדתית
 26 המתייחסת ללב ליבו של כתב האישום אמורה להיות קביעותיו של ד"ר קוגל.
 27

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

כזכור, חוות דעתו של ד"ר קוגל הניחה בפנינו את העובדות הבאות:

א. אפיון החבלה כחבלה שנגרמה מחפץ קהה.

ב. אופן ביצוע החבלה "החדרת עצם נוקשה".

ג. קביעת מסגרת זמן שבו על פי המשוער נגרמה החבלה.

אוסוף כאן ואציון, כי לשיטתו של ד"ר קוגל, היו שלושה שלבים בהדרדרות במצבה הרפואי/גופני של המנוחה, בדרך אל מותה:

א. חסימת המעיים.

ב. הנקב במעי.

ג. הפגיעה בכלי הקהה.

לעניות דעתי, עם סדר הדברים הנ"ל יהיה על הרופאים ד"ר שושני וקסיס להתמודד במהלך הדיון המשפטי בעינים".

רוצה לומר, שקסיס ושושני גרמו למנוחה נזק נוסף (נזק תבלתי) על אותה בעיה כירורגית בטנית, עימה הגיעה לבית החולים (חסימת המעיים והנקב במעי) ולהם יש לייחס על פי התשתית הראייתית, הלכאורית והנסיבתית את ה"חבלה הקהה באמצעות החדרת עצם נוקשה ללדן מבחוץ פנימה" (כהגדרת ד"ר קוגל בחוות דעתו את מאפייני הנזק התבלתי שנגרם למנוחה) באמצעות הכלים, בהם בוצעה, סקירת הרקטום והלדן.

בהחלטה זו, סקרתי את מכלול הנושאים הרלוונטים לדיון בחקירת סיבת מוות זו, ובכלל זה את השלמות החקירה שבוצעו, בין היתר, על ידי הפרקליט מר משה כהן.

כזכור, הצהירה ב"כ הפרקליטות, בדיון בבג"צ, כי השלמות החקירה נועדו להשיג תוצאות מיטביות.

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1 בפועל, כפי שלמדנו לדעת, הסתפק נציג הפרקליטות, בהשלמות חקירה שכל כולן בדיקת אחריות
2 אפשרית, לגרימת החבלה, אשר הביאה למותה של המנוחה, בין כתלי המעון וכן הפניית שאלות
3 לפתולוג וקבלת חוות דעת משלימה, אליה התייחסתי כמפורט לעיל.

4
5 למרות קביעותיו של בית משפט זה, בהחלטות הראשונה והשנייה, בשבתו כשופט חוקר, לא פנה
6 הפרקליט כהן, למרבה הפליאה, לבצע השלמת חקירה כלשהי בבית החולים רמב"ם ועל השלמה זו
7 הוריתי אנוכי.

8
9 ביום 5.3.2003, כאמור, הגיש עו"ד כהן, בקשה יזומה להתיר לו להביע את עמדתו, באשר למתן צו
10 אישום כנגד הרופאים שושני וקסיס.

11
12 נעתרתי לבקשה וביום 16.4.2003, הוגשו סיכומיו בענין הנ"ל, הנושאים את הכותרת "עמדת
13 המדינה לענין אפשרות הוצאת צו אישום".

14
15 בסיפא של סיכומיו, מציין עו"ד כהן כדלקמן:

16
17 **"למיטב שיפוטינו אין ראיה כי הרופאים גרמו לחבלה. הראיות הקיימות שוללות כי הם**
18 **ביצעו את החבלה והיא נגרמה במעון.**

19 **מוצע על כן שלא להוציא צו אישום כנגד הרופאים.**

20 **אף שלמיטב הבנתינו את המקרה, החבלה נגרמה במעון ומאחר וקיימים שם עובדים (כך**
21 **במקור י.א.) ואין לגבי איש מהם ראיה מספקת, לא נראה כי אפשרי להגיש כתב אישום**
22 **נגד מי מעובדי המעון".**

23 (סעי' 37 עמ' 20 לסיכומי עו"ד כהן).

24
25 להערכתו הנ"ל של עו"ד כהן, כי החבלות המפורטות בדו"ח הנתיחה שלאחר המוות, נגרמו
26 במעון, אין כל בסיס ראיתי והינה מנוגדת, לחלוטין, לתשתית הראייתית הלכאורית, אשר נמצאה
27 על ידי, כמפורט בהחלטותיי, בהתבסס על מכלול הראיות הלכאוריות, שפורטו על ידי בהרחבה
28 בהחלטות אלה.

29

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

מפתיע עוד יותר, היה לקרוא, בסיכומיו של עו"ד כהן, את הדברים הבאים:

"יש רגליים לסברה שהיא (אלה ברמן, מטפלת במעון "הוד", י.א.), סירבה לעזור רק משום שהיה לה מה להסתיר. טמפון למשל שהוחדר לאיבר המין, כדי למנוע גילוי מידי של הדימום הוגינאלי. הקורא את דבריה יגלה כי לאחר צילום הרנטגן היא נותרה לבדה עם המנוחה ואפשר שבאותה הזדמנות הוציאה את הטמפון ועל כן נתגלה הדימום הוגינלי, מיד כאשר נפתח הטיטול על ידי האחות למפל".

למקרא האמור לעיל, ניתנה על ידי החלטה, ביום 29.4.2003, בה ציינתי כדלקמן:

"מעיון בסיכומיו עולה כי הינו מעלה סברה רלוונטית, לדעתו, ולפיה הוחדר לאיבר מינה של המנוחה "טמפון" על מנת ל"מנוע גילוי מידי של הדימום הוגינלי. יתרה מכך, לדעתו ולסברתו של עו"ד כהן, כעולה מסיכום טענותיו, טמפון זה מנע את גילוי הדימום מיד בהתקבלה למיון ילדים בבית החולים רמב"ם. אני סבור כי מן הראוי ליתן לעו"ד כהן שהות נוספת על מנת לחקור השערותיו ולצורך כך אני מעמיד לרשותו, פרק זמן נוסף של 21 יום מהיום".

ביום 2.6.2003 השיבני עו"ד כהן כי לא נראה שיוכל לפתח חקירת נושא זה, מעבר לאשר נעשה על ידו, במהלך השלמות החקירה. בנוסף לזאת, הוא טורח לציין כי זו **"אפשרות שצריך להביאה בחשבון (כ)שבאים לגבש היחס להאשמת הרופאים".**

איני מקבל את קביעותיו של עו"ד כהן. אני סבור כי הערכותיו, כפי שהן מובאות, בסיכום עמדתו, הינן חסרות בסיס ראיתי לחלוטין ומהוות תסריט דמיוני ותו לא.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

בתי המשפט

חסמ 000018/99

בית משפט השלום בחיפה

כבוד השופט, יוסף אלרון

בפני

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

סוף דבר:

כפי שניתן ללמוד, מניתוח מכלול הראיות, שהתייחסתי אליהן, בהרחבה, בהחלטה זו, דבר לא השתנה, אשר יהא בו כדי ליתן החלטה, השונה מההחלטה המקורית, קרי מתן צו אישום והעמדתם לדין של ד"ר גדעון שושני ואדמונד קסיס, בגין גרימת מוות ברשלנות וכך אני סבור שמן הראוי שייעשה גם עתה.

לפיכך, ניתן בזה צו אישום, כנגד הרופאים, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, בניגוד לסעי' 304 לחוק העונשין תשל"ז 1977-

לנוכח עמדתו של עו"ד כהן מפרקליטות חיפה, אשר בלשון המעטה, אינה מקובלת עלי, והמטילה ספק ביכולת התביעה לשאת בנטל הבאת הראיות והוכחת המיוחס לרופאים, כנדרש במישור הפלילי, אני סבור שמן הראוי שהיועץ המשפטי לממשלה ישקול את האפשרות להורות כי התיק יטופל על ידי גורם תביעתי אחר.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה ליועץ המשפטי לממשלה.

ניתן היום ז' בתמוז תשס"ג, 7 ביולי 2003.

יוסף אלרון, שופט

ט.מ. / h000018991.1